

кълбо, съскаше, вадѣше раздвоения си езикъ и се готвѣше да уплаши непознатия. Понѣкога, за да го задоволя, увивахъ го около шията си.

Змиитѣ обичатъ топлината и съ това се обяснява, че пепелянката, макаръ да е нощно животно, излиза денемъ при ясенъ, слънчевъ день да се припича на слънцето. На моя слѣпокъ бѣше тѣй приятно да стои на шията ми, че никога не слизаше самъ, а трѣбваше азъ да го развивамъ.

Разбира се, че всичко това азъ правѣхъ въ присѣтствието на селянитѣ, за да имъ покажа нагледно, че слѣпокътъ не е тѣй страшенъ, както си мислятъ тѣ. Но излѣзе съвсемъ друго. Това нечувано и невиджано приятелство на човѣка съ змията усили още повече мълвата за моето магьосничество. Тогава азъ решихъ по другъ начинъ да се освободя отъ славата, която спечелихъ въ с. Б. Повикахъ селянитѣ и имъ казахъ, че ще имъ кажа вълшебнитѣ си думи. Обяснихъ имъ, че има два вида змии: отровни и неотровни. Отровнитѣ змии иматъ отъ дветѣ страни на горната си челюсть по единъ навжтре закривенъ зжбъ. Този зжбъ по срѣдата има каналъ, който се съобщава въ корена съ едно мѣхурче, пълно съ отрова. Когато такава змия ухапи, зжбътъ натиска мѣхурчето и отровата по каналчето се излива въ раненото мѣсто, отдето минава въ кръвта и отравя тѣлото. Селянитѣ ме слушаха съ внимание. Задавахъ ми различни въпроси, на които давахъ нужнитѣ обяснения. Тѣ, обаче, решително твърдѣха, че змиитѣ иматъ раздвоено жило, а не езикъ, че сивата и черната пепелянка сж две различни змии и че черната е по-опасна отъ сивата. Съ голѣмъ трудъ можахъ да имъ втълпя, че по-черната е женската, а по-свѣтлата е мжж-